

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 182)

Nov (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 2)

11. व्यूहाद् व्यूहसमुत्पत्तौ पदाद्यावत्पदान्तरम्
अन्तरं सकलं देशं सम्पूरयति तेजसा

வ்யூஹாத் வ்யூஹஸமுத்பத்தௌ பதாத்யாவத்பதாந்தரம்
அந்தரம் ஸகலம் தேசம் ஸம்பூரயதி தேஜஸா

பொருள் - எவ்விதம் ஒரு அடிவைப்பைத் தொடர்ந்து மற்றொரு அடிவைப்பு உள்ளதோ அது போன்று ஒரு வ்யூஹத்தைத் தொடர்ந்து அடுத்த வ்யூஹத்தை நான் உற்பத்தி செய்கிறேன். அந்த இடைப்பட்ட அனைத்தும் அவனுடைய தேஜஸ்ஸால் நிரப்பப்பட்டு ஒளிக்கிறது.

12. पूजितस्तेजसां राशिरव्यक्तो मूर्तिवर्जितः
विशाखयूप इत्युक्तस्तत्तज्ञानादिबुद्धितः

பூஜிதஸ்தேஜஸாம் சரீரவ்யக்தோ மூர்த்திவர்ஜித:
விசாகயூப இத்யுக்தஸ்தத்த ஜ்ஞாநாதி ப்ரும்ஹித:

பொருள் - அந்த உயர்ந்த தேஜஸ் என்பது சரீரம் ஏதும் இல்லாமல், தத்துவம் மற்றும் ஞானம் போன்ற தன்மைகளை மட்டுமே வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளதாகும். அது விசாகயூபம் எனப்படும்.

13. तस्मिन्स्तस्मिन् पदे तस्मान्मूर्तिशाखाचतुष्टयम्
वासुदेवातिकं चक्र प्रादुर्भवति वै क्रमात्

தஸ்மிம்ஸ்தஸ்மிந் பதே தஸ்மாந் மூர்த்தி சாகா சதுஷ்டயம்
வாஸுதேவாதிகம் சக்ர ப்ராதுர்பவதி வை க்ரமாத்

பொருள் – சக்ரா! ஒவ்வொரு நிலையிலும் வாஸுதேவன் போன்றதான நான்கு திருக்கரங்களுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனின் ரூபமானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரிசையாகத் தோன்றுகிறது.

14. एवं स्वप्नपदाज्ञाग्रत्पद व्यूह विभावने

स्वप्नात्पदाज्ञाग्रदन्ते तैजसுः पूज्यते महान्

ஏவம் ஸ்வப்நபதாஜ்ஜாக்ரத்பத வ்யூஹ விபாவநே

ஸ்வப்நாத்பதாஜ்ஜாக்ரதந்தே தைஜஸு: பூஜ்யதே மஹாந்

பொருள் – கனவு நிலையிலிருந்து, விழிப்பு நிலைக்குச் செல்லும்போது வ்யூஹங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த இடைப்பட்ட நேரத்தில் தைஜஸம் என்பதான விசாகயூபம் வழிபடப்படுகிறது. இந்த ரூபமானது கனவுநிலை தொடங்கி விழிப்புநிலை முடிய உள்ள அனைத்து இடத்தையும் நிரப்புகிறது.

15. विशाखयूपो भगवान् स देवस्तेजसां निधिः

तुर्याद्यै स्वप्नपर्यन्ते चातुरात्म्यत्रिके हि यत्

விசாகயூபோ பகவாந் ஸ தேவஸ்தேஜஸாம் நிதி:

தூர்யாத்யே ஸ்வப்நபர்யந்தே சாதூராத்மய த்ரிகே ஹி யத்

16. तत्तदैश्वर्यं सम्पन्ने षाड्गुण्यं सुव्यवस्थितम्

तदादायाखिलं दिव्यं शुद्धसंवित्पुरः सरम्

தத்தத் ஐச்வர்ய ஸம்பந்நே ஷாட்குண்யம் ஸுவ்யவஸ்திதம்

ததாதாயாகிலம் திவ்யம் சுத்தஸம்வித்புர: ஸரம்

17-1. विभजन्नात्मनात्मानं वासुदेवाति रूपतः

விபஜந்நாத்மநாத்மாநம் வாஸுதேவாதி ரூபத:

பொருள் – அந்த விசாகயூபமானது மிகவும் உயர்ந்த தெய்வமாக, தேஜஸ் என்பதன் நிதிக்குவியலாக உள்ளது. அவனது ஆறு குணங்களும் மூன்று பிரிவுகளாக வாஸுதேவன் உள்ளிட்ட நான்கு வ்யூஹங்களில் பல்வேறு விகிதங்களில் பிரிந்து காணப்படுகிறது. அவை திவ்யமான தன்மை கொண்டுள்ளன. அந்த வ்யூஹங்கள் தூர்யநிலை தொடங்கி கனவுநிலை முடிய பரவி நிற்கின்றன. இவற்றில் சுத்தஸம்வித் (தூய்மையான ஞானமயமான நிலை) என்பது முதன்மையாகக் காணப்படுகிறது. இப்படியாக அவன் வாஸுதேவன் உள்ளிட்ட நான்காகத் தன்னைப் பிரித்து வெளிப்படுத்துகிறான்.

17-2. पुनर्विभववेळ्यां विना मूर्ति चतुष्टयम्

புநர்விபவவேளயாம் விநா மூர்த்தி சதுஷ்டயம்

18. विशाख्यूप एवैष विभवान् भावयत्युत

தே தேவா விபவாத்மாந: பத்மநாபாதயோ மதா:

விசாகயூப ஏவைஷ விபவாந் பாவயத்யுத

தே தேவா விபவாத்மாந: பத்மநாபாதயோ மதா:

பொருள் – மீண்டும் விபவ அவதாரங்களின்போது அந்த விசாகயூபம் என்பது நான்கு வ்யூஹமூர்த்திகளாகப் பிரிவதில்லை. மாறாக, விபவ ரூபங்களாகப் பிரிகிறது. இவை பத்மநாபன் உள்ளிட்ட பலவாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 182)

பத்தாவது அதிகரணத்தில் ஜ்யோதி என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டதும், எல்லையற்ற ப்ரகாசம் உள்ளதும், உயர்ந்த ஒரு வஸ்துவுக்கு மட்டுமே உரிய ஒளி நிறைந்ததும் ஆகிய வஸ்து இந்த ப்ரப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று உறுதியாக நிரூபித்தோம்; அதன் காரணம் அந்த ஜ்யோதி என்பது த்யுலோகத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டது என்று படிக்கப்பட்டதால் ஆகும். பதினோராம் அதிகரணத்தில், புருஷார்த்தத்தின் எல்லையாக உள்ளதான மோக்ஷம் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ள பரமபுருஷனே இந்த்ரன் முதலான பதங்களால் கூறப்படுகிறான் என்று சாஸ்த்ரங்கள் முழங்குவதாக நிரூபித்தோம். இதன் மூலம் அனைத்துவிதமான ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்படுபவனும், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் கருணைக்கடலாக உள்ள தன்மை, ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், அனைத்தும் அறிந்த தன்மை முதலானவற்றால் வேறுபட்டவனும், பரப்ரஹ்மமும், புருஷோத்தமனும், பரமபுருஷனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே அனைத்து வேதவேதாந்தங்களிலும் கூறப்படுகிறான் என்று நம்மால் கூறுப்படுகிறது. அனைத்து வேதாந்தங்களும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து மட்டுமே உரைக்கின்றன என்றிருந்தாலும், ஒரு சில வேதாந்த வரிகள் அவை ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து இல்லாமல் ப்ரதானம் மற்றும் ஜீவாத்மா போன்ற மற்றவற்றைக் குறித்துக் கூறுகின்றனவோ என்று சந்தேகத்தை நமக்கு உண்டாக்குகின்றன. இந்த அத்யாயத்தின் அடுத்த மூன்று பாதங்கள் இந்த ஐயத்தை நீக்குகின்றன; இதன் மூலம் அனைத்து வேதாந்த வரிகளும் ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மையை மட்டுமே கூறுகின்றன என்று உணர்த்துகின்றன; மேலும் ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் கூறுகின்றன. ஜீவாத்மாவைக் குறித்துள்ள வேதாந்த வாக்கியங்களில் உள்ள சந்தேகங்களை இரண்டாவது பாதம்

விலக்குகிறது; மூன்றாவது பாதமும் இதனையே தொடர்ந்து கூறுகிறது; மேலும் சில வேறுபட்ட கருத்துக்கள் குறித்து நான்காவது பாதம் கூறுகிறது.

அதிகரணம் - 1 - ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - என்பதில் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் என்பது பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-2-1 ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேசாத்

பொருள் - “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றுள்ள வாக்கியத்தில் அனைத்து வஸ்துக்களுடனும் ஒரே வேற்றுமையில் கூறப்பட்ட வஸ்து பரப்ரஹ்மமே ஆகும்; இப்படியே உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதால் ஆகும்.

*

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 182)

நாராயண சப்தத்தின் பெருமை

மூலம் - இச் சப்தத்தின் ப்ரபாவம் “ஸங்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம்”, “நாராயணோதி யஸ்யாஸ்யே”, “நாராயணோதி சப்தோஸ்தி” இத்யாதிகளிலும், ஆழ்வார்களுடைய “குலம் தரும் செல்வம் தந்திடும்”, “நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள்” இத்யாதிகளான பாசுரங்களிலும் ப்ரஸித்தம். நாரதீயகல்பத்திலும்

ரோகாபத்பய துக்கேப்யோ முச்யந்தே நாத்ர ஸம்சய:

அபி நாராயணேத்யேதத் சப்தமாத்ர ப்ரலாபிந:

என்றும் சொல்லப்பட்டது. இது தன்னையே ஸ்வரவ்யஞ்ஜந பேதத்தாலே எட்டுத் திருவக்ஷரமாக பாவிக்கத் திருமந்த்ரத்தோடு ஒக்குமென்று ப்ராணாந்த்ரரோக்தம்.

விளக்கம் - “நாராயண” என்னும் பதத்தின் மேன்மையானது பின்வரும் பல வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காண்க:

- ஸங்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம் விழுத்த துக்கா: ஸுகிநோ பவந்தி - “நாராயணா” என்ற திருநாமத்தை மட்டுமே உச்சரித்தால் போதுமானது, அவர்கள் தங்களுடைய துக்கங்கள் நீங்கி இன்பம் அடைவர்.

- நாராயணோதி யஸ்யாஸ்யே – கன்றைப் பசு பின் தொடர்வது போன்று, – “நாராயணா” என்ற திருநாமத்தை உச்சரிப்பவனை நாராயணன் எப்போதும் பின் தொடர்கிறான்.
- நாராயணோதி சப்தோஸ்தி – நாராயணன் என்னும் திருநாமம் உள்ளது (அப்படி உள்ளபோதும் அதனை உச்சரிக்காமல் நரகத்தில் வீழ்கிறார்களே!)
- பெரிய திருமொழி (1-1-9) - குலம் தரும் செல்வம் தந்திடும் – (நாராயணன் என்னும் திருநாமம்) ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலப் பிறப்பையும், கைங்கர்யம் என்னும் செல்வத்தையும் அளிக்கும்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-6-1 முதல் 4-6-9 முடிய) - நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் – “நாராயணன்” என்று தனது புத்திரனுக்குப் பெயரிட்ட தாய் ஒருவள் நரகம் செல்லமாட்டாள்.
- நாரதீயகல்பம் (1-26) - ரோகாபத்பய துக்கேப்யோ முச்யந்தே நாத்ர ஸம்சய: அபி நாராயணேத்யேதத் சப்தமாத்ர ப்ரலாபிந: - “நாராயண” என்னும் ஒரு சொல்லை மட்டுமே உச்சரிப்பவர்கள் நோய், ஆபத்து, பயம் துக்கம் ஆகிய அனைத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

“நாராயண” என்னும் திருநாமத்தை உயிரெழுத்து மற்றும் மெய்யெழுத்து என்று பிரித்தால் எட்டு எழுத்துக்கள் உள்ளதைக் காணலாம் (நா – ந் + ஆ, ரா – ர் + ஆ, ய – ய் + அ, ண – ண் + அ). இதனால் இந்தப் பதம் அஷ்டாசுஷர மந்த்ரத்தோடு ஒத்துப் போகிறது என்று கொள்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 2)

1. காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலருள் செய்தான்.

அவதாரிகை - இதில் முதல் சூர்ணையாலே “ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே, ஆகஸ்மிக க்ருபாவான ஸர்வேச்வரன் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு ஸதஸத் விவேக பரிகரமாக சாஸ்த்ர ப்ரதாநத்தைப் பண்ணி யருளிநபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தரபாகம்-1) – ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீ ச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதி - கருணைக்கடலாகவும், மூன்று உலகங்களுக்கும் நாயகனாயும் உள்ள ஸர்வேச்வரன் அறியாமை என்ற இருளை நீக்குவதற்காகவும், நன்மை தீமைகளைப் பிரித்து அறியும் விவேகம் ஏற்படுவதற்காகவும் விளக்கு போன்ற ப்ரமாணங்களாகிய சாஸ்த்ரங்களை உண்டாக்கினான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கருணை காண்பிக்கும் ஸர்வேச்வரன், அறியாமையில் மூழ்கியபடி உள்ள ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் மக்களுக்கு, நன்மை – தீமை என்பதைப் பகுத்தறியும் அறிவை அளிப்பதற்கு ஏற்ற கருவியாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களை அளித்ததை முதல் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்) க்ருபா விசிஷ்ட ஸ்வதந்த்ரமென்றபடி. க்ருபாவானானாலும் ஸ்வதந்த்ரனன்றாகில் தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யப்போகாது; கேவல ஸ்வதந்த்ரனானாலும் ஸம்ஸார மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஸ்வாதந்த்ரயம் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு க்ருபாவிசிஷ்டமான ஸ்வாதந்த்ரயமேயிறே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு ஹேதுவாவது; அதவா, ஸர்வேச்வரனென்று ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; “க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத்” என்ற வநந்தரம், “ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநிதம் ப்ரதமாதபி” என்கையாலே க்ருபாயோகமும் ஸம்பந்தமும் இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரசக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவிறே. க்ருபாயோகத்துக்கு மேலே ஸம்பந்தம் உக்தமாகையாலே ஸம்பந்த ப்ராதாந்யம் சொல்லிற்றாகிறது. இத்தால், இவை நம்முடையவையன்றோ வென்கிற அபிமாநத்தோடே பரது:க்கா ஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே உத்தரோத்தரம் சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போருமவென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்) - கருணை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன், கருணையைக் கொண்டு தன்னை அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ளவன். யாருக்கும் கட்டுப்படாத சுதந்திரமானவன். மிகுந்த கருணை உள்ள ஒருவன் சுதந்திரம் இல்லையென்றால் தான் விரும்பும்படி செயலாற்ற இயலாது; கருணை இல்லாமல் வெறும் சுதந்திரம் மட்டுமே இருந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்துதல் மற்றும் மோக்ஷம் அளித்தல் ஆகிய இரண்டுக்கும் காரணமான அந்த சுதந்திரம், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களைக் கரையேற்ற செயலாற்றாமல் இருந்துவிடும். ஆகவே கருணையுடன் கூடிய சுதந்திரம் என்பதே, ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலில் சிக்கித் தவிப்பவர்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு அவன் செய்யும் செயல்களுக்கு காரணமாக உள்ளது. அல்லது ஸர்வேச்வரன் என்ற பதம் மூலம் ஏவுதல் மற்றும் ஏவப்படுதல் என்பதான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். பாஞ்சராத்தர ஆகம நூலான லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் - க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத் - நித்யமான கருணையுடன் கூடி உள்ளதாலும் - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநிதம் ப்ரதமாதபி - ஏவுகிறவன்,

ஏவப்படுபவன் (பரமாத்மா, ஜீவாத்மா) என்னும் இவர்களுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவள் - என்று கூறுவதால், கருணையுடன் இருத்தல் மற்றும் ஸம்ஸாரிகளுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஸம்ஸாரிகள் கரையேறுவதற்காக ஸர்வேச்வரன் செய்யும் செயல்களுக்கான காரணங்கள் ஆகின்றன என்றும் கொள்ளலாம். இங்கு கருணையுடன் இருத்தல் என்பதைத் தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரன் என்ற பதம் மூலம், பரமாத்மா-ஜீவாத்மா ஸம்பந்தம் உணர்த்தப்படுவதால், அத்தகைய ஸம்பந்தத்திற்கே முக்கியத்வம் கூறப்படுகிறது என்று கருத்து. இதன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவை அனைத்தும் நம்முடைய உடைமை அல்லவோ?” என்று எண்ணுவதோடு நிற்காமல் துக்கத்தைப் பொறுக்க இயலாததாகிய கருணையுடன் சேர்வதால், மேன்மேலும் ஸம்ஸாரிகள் கரையேறும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் முயன்றபடி உள்ளான் என்பது தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (அறிவிலா மனிசர்) “அறிவிலா மனிசரெல்லாம்” என்கிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். “அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம்” என்னக்கடவதிறே. “ஹர்த்தும் தம:” என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமச்சப்தத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால் அநாத்ய ஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரி சேதநரென்கை.

விளக்கம் - (அறிவிலா மனிசர்) - திருமாலை (13) - அறிவிலா மனிசரெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அறியாமை என்ற இருளில் மூழ்கியவர்கள். விஷ்ணுபுராணம் (6-5-62) - அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம் - அறியாமை என்ற பொருள்களை மறைக்கவல்ல இருள் போன்றது - என்றது காண்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (உத்தர பாகம் -1) - ஹர்த்தும் தம: - இருளை அகற்றுவதற்காக - என்று அறியாமையை இருள் என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தியது காண்க. ஆகவே எல்லையற்ற காலமாக அறியாமை என்னும் இருளால், “ஆத்மா வேறு, சரீரம் வேறு” என்பது போன்ற பகுத்தறிவு அற்றவர்களாக உள்ள ஸம்ஸாரிகள்.

வ்யாக்யானம் - (உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி) “உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி” என்றும், “ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளா லுண்டான அழுக்கன்றிக்கே திணுங்கின தேஜஸ்ஸாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வல தீபப்ரகாசத்தை உடைத்தாய். ஜ்ஞாநத்தை விளக்கென்கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே. (பிறங்கிருள் நீங்கி) “பிறங்கிருள் நிறங்கெட” என்றும், “பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்கி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போய்.

விளக்கம் - (உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றி) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (94) - உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (1) ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எண்ணெய் மற்றும் திரி போன்றவற்றால் உண்டாகும் அழுக்கு இல்லாமல், தூண்டிவிடப்பட்டு எரிவதான சுடர் போன்று ஞானம் என்ற ப்ரகாசமான ஒளியை உடையதாய். ஞானம் என்பது தன்னையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, மற்றவற்றையும் வெளிப்படுத்துவதால், அதனை விளக்கு என்று ஒப்புமை கூறுகிறார். (பிறங்கிருள் நீங்கி) - பெரியதிருமொழி (5-7-3) - பிறங்கிருள் நிறங்கெட - என்னும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-8-10) - பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்கி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகுதியாகச் சூழ்ந்த இருளை விலக்கி.

வ்யாக்யானம் - (மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு) “வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு” என்றும், “நந்தாவிளக்கு” என்றும், “வேதவிளக்கினை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாந்தங்களில் ஸர்வஸ்மாநாபரனாக ப்ரகாசியா நிற்பானுமாய்; நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுமாய், வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, “என் தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு” என்கிறபடியே ஜ்ஞாந சக்ஷஸ்ஸாலே தர்சித்து.

விளக்கம் - (மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3) - வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு - என்றும், பெரிய திருமொழி (1-8-1) - நந்தாவிளக்கு - என்றும், திருவாய்மொழி (4-7-10) - வேதவிளக்கினை - என்றும் கூறுவது போன்று, வேதாந்தங்களில் உணர்த்தப்படும் அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், எப்போதும் ஒளியுடன் கூடியவனும், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ஞானம் நிறைந்தவனும், வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை, திருவாய்மொழி (4-7-10) - என் தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்னும் கண்களால் தரிசித்து.

வ்யாக்யானம் - (நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) “இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய” என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம் பண்ணுகைக்கு. “ஸதஸதீச விவேக்தும்” என்றாரிறே, “நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு” என்கிற விது ஸாமாந்யேந விலக்ஷணா விலக்ஷண விவேகத்தைக் காட்டுமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிக்கையைக் காட்டக்கடவது. “நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு” என்கையாலும், விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகார விஷயங்கள் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களாகவே மேல்சொல்லுகையாலும், பகவத் விஷயத்தைக் கண்ட பின்பு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகையாவது என்னென்னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதின் தோஷம் யதாவாகத் தோற்றாமையாலும், இத்தைப் பற்ற இது நன்று இது தீது என்னும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு) - பெரியதிருவந்தாதி (3) - இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நன்மை தீமைகளைப் பிரித்தறியும் விவேகத்தின் பொருட்டு. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1) - ஸதஸதீச விவேக்தும் - நல்லது தீயது எவை என்று அறிவதற்கும் - என்று உரைத்தது காண்க. “நல்லதும் தீயதும்” என்ற இந்தச் செற்றொடர் பொதுவாக “சிறப்புடன் உள்ள பொருள், சிறப்பு இல்லாத பொருள்” என்று பிரித்து அறிவதையே உணர்த்தக்கூடியதாகும்; ஆனால் இங்கு அந்தச் செற்றொடர்,

“பகவத்விஷயம் என்பது நல்லது, ஸம்ஸாரம் என்பது தீயது” என்று பிரித்து உணர்த்துகிறது. இது எப்படி? காரணம், “நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு” என்று சூர்ணையில் கூறுவதாலும், பகுத்தறிவு காரணமாகத் தள்ளுவதற்கும் ஏற்பதற்கு என்றுள்ள விஷயங்கள் இந்த உலகவாழ்வு மற்றும் மோஷும் ஆகியவையே ஆகும் என்று மேலே உரைக்க இருப்பதாலும் ஆகும். பகவத் விஷயத்தை அறிந்த பின்னர், நன்மைதீமை என்று பகுத்தறிவது என்றால் என்ன? நமக்கு விரோதமாக உள்ளவற்றைக் கண்டால் மட்டுமே அதில் தீமை உள்ளதை உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலும் என்பதாலும், அவ்விதம் காணவில்லை என்றால் தீமையைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலாது என்பதாலும், “இதனைப் பற்றினால் இந்த நன்மை உண்டாகும், இந்தத் தீமை ஏற்படும்” என்று உள்ளபோது இரண்டையும் குறித்து அறியவேண்டும் என்பதாலும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) “மறையாய் விரிந்த விளக்கை” என்றும், “துளக்கமில் விளக்கம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “அகாரோ வை ஸர்வா வாக்” என்கையாலே வேதரூபேண விஸ்த்ருதமாய்த்தது தானென்னும்படி ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிக்கே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்தில் நின்று முத்தபந்தமாய், தீபாதுத்தபந்த ப்ரதீபம் போலே “மாநம் ப்ரதீபமீவ” என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதே யார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுள்ள, “பன்னுகலை நால்வேதம்”, “கலைகளும் வேதமும்” இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததுப்ப்ரும் ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை. “மறையாய் விரிந்த விளக்கை”, “துளக்கமில் விளக்கமாய்” என்று அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமாநாதிகரித்தது “அ இதி ப்ரஹ்ம” என்கிறபடியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

விளக்கம் - (மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை) - பெரியதிருமொழி (8-9-4) – மறையாய் விரிந்த விளக்கை - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (4) - துளக்கமில் விளக்கம் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அகாரோ வை ஸர்வா வாக் – “அ” என்பதே அனைத்து வேதங்களாகவும் விரிந்தது -

என்று கூறுவதால், வேதங்களாக விரிவடைந்து நின்றது தானே என்னும்படி அனைத்து வேதங்களுக்கும் காரணமாகவும், “அ” என்பதான தனக்கு வேறு எதுவும் காரணமாக இல்லாததால், அசைவு இன்றி அனைத்து பொருள்களையும் தனக்குள்ளே காண்பித்தபடி நிற்கும் “அ” என்பதில் இருந்து தோன்றியவையாகவும்; விளக்கிலிருந்து வெளிப்படும் பெரிய தீபம் போன்று, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1) – மாநம் ப்ரதீபமிவ - பெரிய விளக்கு போன்ற சாஸ்த்ரத்தை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தள்ளத்தக்கவை மற்றும் ஏற்கத்தக்கவை என்பதானவற்றை மிகவும் தெளிவாக விளக்கவல்ல, பெரியதிருமொழி (7-8-2) – பன்னுகலை நால்வேதம் – என்றும், பெரியதிருமொழி (2-8-5) – கலைகளும் வேதமும் - என்றும் உள்ள வரிகளால் கூறப்படும் ச்ருதியும், அவற்றின் ஆழ்பொருளை விளக்கவல்ல இதிகாசம் மற்றும் புராணம் என்பதான சாஸ்த்ரங்களை. பெரியதிருமொழி (8-9-4) – மறையாய் விரிந்த விளக்கை - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (4) - துளக்கமில் விளக்கமாய் - என்றும் உள்ள வரிகளில் அகாரத்தை ஸர்வேச்வரனோடு ஒப்புமைப்படுத்தி உரைத்தது ஏன் என்றால், அ இதி ப்ரஹ்ம - “அ” என்பது ப்ரஹ்மம் - என்றுள்ள ப்ரமாணத்தின்படி பொருளுக்கும் சொல்லுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீர்மையினாலருள் செய்தான்) நீர்மை - ஸ்வபாவம்; தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தானென்கை. அதாவது, தன் சேஷித்வ ஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல், காருணிகனான தன் க்ருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல். பூர்வயோஜனை - நீர்மையினா லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட, பெரியதிருமொழி (2-8-5) வ்யாக்யாநத்திற்கும், “இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்” என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும். நடுவில் யோஜனை, “காருணிகனான” என்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும், “காருணிகோ ஸர்வேச்வர” என்று பட்டரருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றாம் யோஜனை, “காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்” னென்கிற விடத்தில் சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாந ப்ரகாசத்தையுடையராய், அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக் கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக, ஈச்வரன் சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினபடியை தந்நிதாநத்தோடே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (நீர்மையினாலருள் செய்தான்) - நீர்மை என்பது இயல்பாக உள்ளது; அதாவது தன்னுடைய ஸ்வபாவம் காரணமாக இந்தச் சாஸ்த்ரங்களை அளித்தான். இங்கு ஸ்வபாவம் என்பது என்ன? அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானனாக நின்று அவற்றை ஏவி தனது செயல்களை முடித்துக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரத் தன்மை ஆகும்; அல்லது மிகுந்த கருணை நிறைந்தவன் என்பதால், தனது கருணை என்னும் தன்மையால் ஆகும்; அல்லது இந்த இரண்டு தன்மைகளாலும் என்றும் கொள்ளலாம். இந்த மூன்றில், முதலாவதான ஸர்வேச்வரத் தன்மை என்பது பெரியதிருமொழி (2-8-5) - என்பதில் உள்ள “நீர்மையினால்” என்று சொல்லுக்கு நம் பூர்வர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் பொருளுக்கும், இதே நூலில் (13) - இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம் - என்பதான சூர்ணைக்கும் பொருந்தும். இரண்டாவதாக அருளிச்செய்த கருணைத்தன்மை என்பது, “காருணிகனான” என்று இந்தச் சூர்ணையில் கூறியதற்கும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1) - காருணிகோ ஸர்வேச்வர - கருணை நிறைந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் அளிக்கிறான் - என்று பட்டர் அருளிச்செய்ததற்கும் பொருந்தும். மூன்றாவது தன்மையாகக் கூறப்பட்ட இரண்டும் கலந்த நிலை என்பது, “காருணிகனான ஸர்வேச்வரன்” என்பதற்கு அருளிச்செய்யப்பட்ட இரண்டாவது பொருளுக்குப் பொருந்தும். ஆகவே இந்தச் சூர்ணையால், அறிவற்றவர்களான ஸம்ஸாரிகள் தங்களுடைய இயல்பான ஞானம் வெளிப்படப் பெற்றவர்களாகவும், அந்த அறியாமை நீங்கி ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை உணர்ந்து, நன்மைதீமைகளைப் பிரித்து அறியும்படி மாறுபவர்களாகவும் ஆவதற்குத் தேவையான சாஸ்த்ரங்களை ஸர்வேச்வரன் அளித்தமை குறித்து, அந்தச் செயலின் காரணத்துடன் விளக்கினார்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 148)

6-2-8 மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அடியை யடைந் துள்ளந்தேறி

ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்

பாறிப்பாறி யசுரர்தம் பல்குழாங்க ணீறெழப் பாய்பறவையொன்

றேறி வீற்றிருந்தாய் உன்னை யென்னுள் நீக்கேலெந்தாய்

பொருள் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்றுள்ள பல பிறவிகளில் ஒருமுறை பிறந்த பிறவியிலேயே மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து, உன் திருவடிகளை அடைந்து, “நான் உன் அடிமை” என்ற ஞானம் பெற்று, “நீயே உன்னை அடைய வைக்கும் உபாயம்” என்று உணர்ந்து, உன்னுடைய அனுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட முடிவற்ற ஆனந்தம் என்ற பெரிய வெள்ளத்தில் நான் ஆழ்ந்துவிட்டேன். அசுரர்களின் பலவிதமான கூட்டங்கள் பலவிதமாக அழிந்து, அவை நீராகும்படி அவர்களுடைய படை நடுவில் பாயக் கூடியவனாகவும், அவனைப் போன்று மற்றொருவன் இல்லை என்னும்படியும் உள்ள கருடன் மீது ஏறி உனது மேன்மை வெளிப்படும்படி இருக்கும் என் நாதனே! அனைவராலும் அடையக்கூடியவனாய், சரணம் புகத்தக்கவனாய், இன்பம் அளிப்பவனாய், எனது விரோதிகளை நீக்குபவனாய் உள்ள உன்னை, அனைத்து விதத்திலும் உனக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்கும் எனது உள்ளத்தில் இருந்து அகற்றிக் கொள்ளாமல் அருள்வாயாக.

அவதாரிகை - இப்படி கனத்த பேற்றுக்கு நீர் செய்த ஸுக்ருதமென்? என்ன; ஒரு ஸுக்ருதத்தால் வந்ததல்ல; நான் பிறந்து படைத்தது என்கிறார். அதுவுமொன்றுண்டு; அந்தாதியாகப் பிறந்து போந்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - “இவ்விதம் உம்முடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் என்று ஏழு தலைமுறை முடிய உள்ள அனைவரும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை பெறும்படியான உயர்ந்த பேற்றை அடைய நீவிர் செய்த நற்செயல் என்ன?”, என்று சிலர் ஆழ்வாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார் அவர்களிடம், “இது நான் செய்த எந்தவிதமான நற்செயலாலும் வந்தது அல்ல. நான் பிறந்தவுடன் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த துர்க்கதி என்பதையே காரணமாகக் கொண்டு என்னை ஏற்றுக்கொண்டான்”, என்கிறார். மேலும், “ஒரு நல்லகதியும் உண்டு. நான் தொடர்ச்சியாக உள்ள அந்தாதித்தொகை போன்று பல பிறவிகளில் தொடர்ந்து பிறந்தபடி இருந்தேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாறிமாறி இத்யாதி) ஸபரிகரமாக உம்மை வீஷயீகரிக்க, நீர் செய்ததென் என்ன; கடலுக்குள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு திரைமேல் திரையாகத் தள்ள வந்து கரையிலே சேருமாபோலே, மாறிமாறிப் பிறந்து வாராநிற்க, திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேனித்தனை. அநுபவித்து மீளுதல், ப்ராயச்சித்தம் பண்ணி மீளுதல் செய்யக்காலமில்லையாயிற்று. (அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி) உள்ளம் தேறி அடியையடைந்தவரல்லர்; அடியையடைந்தாயிற்று உள்ளந்தேறிற்று. (உள்ளம் தேறி) நெடுநாள் விஷயவாஸநையாலும், பகவத் அலாபத்தாலுமுள்ள அந்த:கரண காலுஷ்யம் போய் ஹ்ருதயம் தெளிந்து. தெளிந்தவளவேயன்றியே, (ஈறில் இன்பத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்) முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற பெரிய ஆநந்த ஸாகரத்திலே அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவந்தாழ்வான், இவர்கள் குமிழி நீருண்கிற விஷயத்திலேயிறே நான் அவகாஹிக்கப் பெற்றது.

விளக்கம் - (மாறிமாறி இத்யாதி) - “உம்முடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்றுள்ள அளவிற்கு உம்மை அவன் ஏற்றுக்கொண்டதற்குத் தகுதியாக நீவிர் என்ன செய்தீர்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். கடலின் ஆழத்தில் கிடக்கும் ஒரு சிறு

துரும்பானது ஒவ்வொரு அலைகள் மூலம் அலைக்கழிக்கப்பட்டு இறுதியாகக் கரையில் வந்து சேர்வது போன்று மாறி மாறி உண்டாகும் பல பிறவிகளிலும் என்னை அவனுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்க்கக்கண்டேன் என்கிறார். பாவங்கள் செய்தபடி இருந்து அவற்றிலிருந்து மீண்டு வருதல், அதற்கான பிராயச்சித்தம் செய்து முடித்தல் என்ற இரண்டையும் செய்து முடிக்கக் காலம் இல்லாதபடி, அவற்றுக்காகவே பல பிறவிகள் மாறி மாறி எடுத்து. (அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி) - மனம் திருத்தி உள்ளம் தெளிவடைந்த பின்னர் அவன் திருவடிகளை அடையவில்லை, மாறாக அவன் திருவடிகளை அடைந்த காரணத்தால் உள்ளம் தெளிந்தார். (உள்ளம் தேறி) - நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள உலகவிஷயங்கள் குறித்த சிந்தனையாலும், ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டாத காரணத்தாலும் தொடர்ந்தபடி இருந்த உள்ளத்தின் மயக்கம் நீங்கி, இதயம் தெளிவுற்று. இவ்விதமான உடனேயே. (ஈறில் இன்பத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்) முடிவற்று இருக்கக்கூடிய ஆனந்தக்கடலில் நான் மூழ்கினேன். கருடன், ஆதிசேஷன் போன்றவர்கள் ஈடுபட்டு நின்ற விஷயத்தில் அல்லவோ நானும் மூழ்கினேன்?

வ்யாக்யானம் - ஆனால் உம்முடைய விரோதிகள் செய்ததென் என்ன; அதுக்குக் கடவாரைக் கேளிகொள் என்கிறார். (பாறி இத்யாதி) அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்து போம்படியாக ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயமான பறவையை மேற்கொண்டு உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தவனே! பெரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம், அவன் கருத்தறிந்து நடக்கையில் தலைவனாகை. அவன் ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநத்துக்குப் பண்ணின வ்யாபாரம் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேராதேயிருந்தவித்தனை. (உன்னை இத்யாதி) ஸ்வாமியான நீ இனியொரு காலமும் உன்னை என்பக்கலில் நின்றும் பிரித்துக்கொண்டு போகாதொழியவேணும். (உன்னை என்னுள் நீக்கேல்) என்னோடே இப்படி கலந்த உன்னை, உன்னுடைய கலவியால் வந்த ரஸமறிந்த என்பக்கல் நின்றும் நீக்க நினையாதொழிய வேணும். தம்முடைய இனிமையாலே அதிசங்கை பண்ணுகிறார். தம் உகப்பு அவனை எதிரிட்டபடி. (எந்தாய்) விரோதியைப் போக்கிக் கலக்கைக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “சரி, உம்முடைய நிலைமை இப்படி ஆனது; உமது விரோதிகளுடைய நிலை என்ன?”, என்று ஆழ்வாரிடம் கேட்க அவர், “அதனைப் பெரியதிருவடியான கருடனுடைய சிறகுகளிடம் போய்க் கேளுங்கள்”, என்கிறார். (பாறி இத்யாதி) - அஸூரப்பிறவிகளின் பலவிதமான கூட்டங்கள் சிதறியும், சாம்பல் புகை எழுவது போன்று பகைவர்கள் மீது புகுந்து புறப்படும் இவனைப் போன்று வேறு யாரும் இல்லை என்னும்படியான கருடனைக் கொண்டு உனது சிறப்பின் வேறுபாடு வெளிப்படும்படியாக இருந்தவனே! கருடனுக்கு “இவனைப் போன்று மற்றொருவன் இல்லை” என்ற தன்மை ஏற்படக் காரணம், அவன் ஸர்வேச்வரனுடைய குறிப்பறிந்து நடப்பதில் முதன்மையானவன் என்பதால் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் பகைவர்களை அழிப்பதற்காகச் செய்த செயல், பெரிய திருவடியான கருடனுடைய தோள்களில் இருந்து சலியாமல் இருந்ததே ஆகும். (உன்னை இத்யாதி) - எனது எஜமானனாகிய நீ இனி எப்போதும் உன்னை என்னிடமிருந்து பிரித்துக் கொண்டு போக முயற்சிக்காமல் இருத்தல்வேண்டும். (உன்னை என்னுள் நீக்கேல்) - என்னோடு இவ்விதம் வந்து கலந்து உன்னை, உன்னுடைய சேர்க்கையால் ஏற்படும் இன்பமும் சுவையும் எவ்விதம் உண்டு என்று அறிந்த என்னிடமிருந்து நீக்கிக்கொள்ள நீ எண்ணாமல் இருக்கவேண்டும். நான்காம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன், “இவர் நம்மை விட்டு அகல்வாரோ?”, என்று ஐயம் கொண்டான். இங்கு இவர் அவ்விதம் எண்ணுகிறார். தன்னுடைய மகிழ்ச்சி என்பது அவன் போன்று இவரையும் எண்ண வைத்தது என்று கருத்து. (எந்தாய்) - விரோதியை நீக்கி, தன்னுடன் சேர்ந்து நிற்பதற்குக் காரணமான அவனுடனான உறவுமுறையைக் கூறுகிறார்.

6-2-9 எந்தாய் தண் திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் இலங்கை செற்றாய் மராமரம்

பைந்தா னேழுருவ ஒருவாளி கோத்தவில்லா

கொந்தார் தண்ணந்துழாயினாயமுதே உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வெம்

மைந்தா வானேறே இனியெங்குப் போகின்றதே

பொருள் - எனக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாகவும், காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கவல்ல குளிர்ந்த திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளி அனைவருக்கும் எளிதாகக் கிட்டவல்லவனாகவும், அடியார்களுடைய விரோதிகளுக்கு இருப்பிடமான இலங்கையை அழித்தவனாகவும், மராமரங்களின் பருத்த அடிப்பாகங்களை ஊடுருவிச் செல்லும்படியாக ஒரு பாணத்தை மிகவும் எளிதாகத் தொடுத்த வில்லைக் கொண்டவனாகவும், கொத்தாக மலர்ந்து குளிர்ந்து துளசியால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும், எப்போதும் இன்பம் அளிக்கவல்ல உன்னை எனக்குள்ளே இரு நீர் கலந்து ஒரு நீர் என்றுள்ளது போன்று கலந்து எப்போதும் இளமை உள்ளவனாகவும், இதனால் நித்யஸூரிகள் கூட வியக்கும் விதமாகவும் நின்றவனே! இப்படியாக என்னுடன் சேர்ந்த சேர்க்கையை விட்டு இனி நீ போக வேறு என்ன இடம் உள்ளதோ?

அவதாரிகை - முதலிலே உன்னை அறியாதிருக்கிற, என்னை உன்னையும் உன் போக்யதையையும் அறிவித்து, உன்னாலல்லது செல்லாதபடி ஆக்கின நீ இனி என்னை விட்டுப் போகாதொழியவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - முதலில் உன்னைக் குறித்து நான் ஏதும் அறியாமல் இருந்தேன். அப்போது எனக்கு உன்னையும் உனது இனிமையையும் உணர்த்தினாய். இப்போது உன்னை விட்டு அகன்றால் உயிர் தரிக்க இயலாது என்று நான் உள்ளபோது, இத்தகைய நிலையை எனக்கு உண்டாக்கிய நீ இனி என்னை விட்டு அகலாமல் இருப்பாயாக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எந்தாய்) ச்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து நின்று உன் ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி என்னை சேஷத்வத்திலே நிறுத்தினவனே! (இலங்கை செற்றாய்) பிராட்டியோட்டை ஸம்சலேஷ விரோதியைப் போக்கினாப்போலே, என்னுடைய சேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே! (மராமரம் இத்யாதி) ஆச்ரித விஷயத்தில் மழுவேந்திக் கொடுத்துக் கார்யம் செய்யும்படி. பரந்த அடியையுடைத்தான மராமரங்களேழும் மறுபாடுருவும்படியாக, பண்டே தொளையுள்ளதென்றிலே ஒட்டினாப் போலே அம்பைக் கோத்த வில்வலியையுடைவனே! (கொந்தார் தண்ணந் துழாயினாய்) வைத்த

வளையத்தோடே நின்றாயிற்று மராமரமெய்தது. அவதாரத்துக்குச் சேர ஏதேனு மொன்றாலே வளையம் வைக்கிலும், திருத்துழாயல்லது தோற்றாது இவருக்கு. கொந்தார் - தழைத்திருக்கை. (அமுதே) மராமரமெய்கிறபோது இலக்குக் குறித்து நின்ற நிலை இவர்க்கு போக்யமாயிருந்தபடி.

விளக்கம் - (எந்தாய்) - காண்பவர்களுடைய களைப்பை நீக்கவல்ல திருவேங்கடமலையில் வந்து உன்னுடைய எஜமானத்தன்மையைக் காண்பித்து, என்னை உனக்கு அடிமை ஆக்கியவனே! (இலங்கை செற்றாய்) - சீதையுடன் நீ சேர்ந்து இருந்த நிலைக்கு விரோதியாக வந்த இராவணனை அழித்தது போன்று நான் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்குத் தடையான விரோதியை அழித்து மயர்வற மதிநலம் அருளியவனே! (மராமரம் இத்யாதி) - பருத்த அடிப்பாகம் கொண்ட ஏழு மராமரங்களில் முன்பே துளைகள் இருந்தன; துளையிட்ட முத்துக்களை ஒவ்வொன்றாக நூலில் கோர்த்து பின்னே தள்ளுவது போன்று, அந்த மராமரங்களில் உள்ள துளைகளில் அம்பு மூலம் நூல் போன்று அமைத்துக் கோர்த்த வில் கொண்டவனே! (கொந்தார் தண்ணந் துழாயினாய்) - வட்டமாகக் கட்டப்பட்ட துளையைச் சூடியபடி நின்று அல்லவோ மராமரம் எய்தினாய்? இராமனுக்குத் துளசி வளையம் உண்டோ என்றால், அந்தந்த அவதாரத்துக்கு ஏற்ப ஏதேனும் ஒரு மலர்வளையம் அணிந்தாலும் ஆழ்வாருக்கு அது துளசி போன்றே தோன்றுகிறது என்று கருத்து. கொந்தார் என்றால் தழைத்துள்ள கொத்து. (அமுதே) - மராமரம் எய்யும்போது அந்த இலக்கை நோக்கி இராமன் குறி பார்த்து நின்ற நிலை இவருக்கு மிகவும் இனியதாக இருந்தது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை இத்யாதி) கலக்கிறவிடத்தில் “ஏகதத்த்வம்” என்னலாம்படி கலந்து, இனி “போவேன்” என்றால், போகப்போமோ? போகிலும் கூடப்போமித்தனை. (மைந்தா) என்னோடே கலந்த இத்தாலே நவீக்ருதமான யௌவந்தையுடையவனே! (வானேறே) தன் போக்யதையை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்து, அத்தாலே வந்த மேன்மை தோற்ற இருக்குமபோலேயாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்து மேன்மை தோற்ற இருந்தபடி. (இனி எங்குப் போகின்றதே) உன்னாலல்லது சொல்லாதபடியான என்னை விட்டு, உன்னையொழியக் காலசேஷம் பண்ணவல்லார் பக்கல் போகவோ?

நித்யஸூரிகளை விடிலன்றோ என்னை விடலாவது. “இவர் நம்மை விடில் செய்வதென்?” என்று அவனுக்குண்டான அதிசங்கையைப் பரிஹரியா நிற்க, “நீ என்னை விட்டுப் போகாதே கொள்” என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; விலக்ஷணவிஷயம், தானும் காற்கட்டி, எதிர்த்தலையையும் காற்கட்டப் பண்ணுமாயிற்று.

விளக்கம் – (உன்னை இத்யாதி) - கலக்கும்போது இரண்டும் ஒரே பொருள் என்று கலந்த பின்னர் “இனி நான் போகிறேன்” என்று கூறினால் போக விடுவேனோ? நானும் கூடவே வருகிறேன் என்று கருத்து. (மைந்தா) – என்னுடன் கலந்த காரணத்தால் மிகவும் புதுமையான இளமை பெற்றவனே! (வானேறே) - தன்னுடைய இனிமையை நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும்படிச் செய்து அதன் காரணமாக வந்த மேன்மை போன்றே, ஆழ்வார் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்ததன் காரணமாக வந்த மேன்மை அவனிடம் காணப்பட்டது. (இனி எங்குப் போகின்றதே) – “நீ அல்லாமல் நான் இல்லை” என்றுள்ள என்னை விட்டு, உன்னைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற அனைத்து விஷயங்களிலும் ஈடுபட்டு தங்கள் பொழுதைப் போக்கும் மற்றவர்களிடம் நீ போக முயற்சிப்பது சரியோ? நித்யஸூரிகளை விட்டு அகன்று சென்றால் அல்லவோ என்னை விட்டு நீ அகல இயலும்? கடந்த சில பாசுரங்களில் ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், “இந்த ஆழ்வார் நம்மை விட்டு அகன்றால் நாம் என்ன செய்வது” என்று தவித்தபடி இருந்தான்; அந்தச் சந்தேகத்தை நீக்கும் இவ்விடத்தில், இவர் தனது நிலையை உரைக்கும் விதமாக, “நீ என்னை விட்டு அகலாமல் இருக்கவேண்டும்” என்று கூறுவதற்குக் கருத்து என்ன? இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் விட மேன்மையான வஸ்துவான ஸர்வேச்வரன், தானும் சந்தேகம் அடைந்து, தனக்கு விருப்பமான ஆழ்வாரையும் சந்தேகம் அடையச் செய்கிறான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (எந்தாய்) நீ சேஷியல்லாமல் போகவோ? (தண் திருவேங்கடத்துள் நின்றாய்) தூரஸ்தனாய் போகவோ? (இலங்கை செற்றாய்) விரோதி நிரஸந சீலனல்லாமல் போகவோ? (மராமரம் இத்யாதி) ஆச்ரித விஷயத்திலே மழுவேந்திக் கொடுத்துக் கார்யஞ் செய்யுமவனல்லாமற் போகவோ? (கொந்தார் தண்ணந்துழாயினாய்) ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்கு மாலையிட்டிலையாய் போகவோ?

(அமுதே) போக்ய பூதனல்லாமல் போகவோ? (உன்னை என்னுள்ளே குழைத்த) ஒரு நீராகக் கலந்திலையாய் போகவோ? (என் மைந்தா) நவீக்ருத ஸ்வபாவனல்லாமல் போகவோ? (வானேறே) மேன்மையனல்லாமல் போகவோ? (இனி எங்குப் போகின்றதே) போகிலும் கூடப்போமித்தனையொழிய, “ஏகதத்த்வம்” என்னலாம்படி கலந்து தனித்துப் போகலாமோ?

விளக்கம் - (எந்தாய்) - நீ எனது எஜமானன் என்று நிலையை இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டுச் செல்வாயோ? (தண் திருவேங்கடத்துள் நின்றாய்) - நீண்ட தொலைவிற்குச் செல்வாயோ? (இலங்கை செற்றாய்) - எனது விரோதிகளை நீக்கும் உனது ஸ்வபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டு செல்வாயோ? (மராமரம் இத்யாதி) அடியார்கள் விஷயத்தில் சூளுரைத்து கார்யம் செய்வதை விடுத்து, அப்படிச் செய்யாமல் செல்வாயோ? (கொந்தார் தண்ணந்துழாயினாய்) - “அடியார்களைக் காப்பதற்காக நான் மாலை இடுவேன்”, என்று உள்ள நிலையை மறந்து, “மாலை இடமாட்டேன்” என்று செல்வாயோ? (அமுதே) - இனிமையான தன்மையை அளிக்காமல் செல்வாயோ? (உன்னை என்னுள்ளே குழைத்த) - என்னுடன் ஒரு நீராக மாறும்படியாகக் கலந்த நீ என்னை விட்டு அகன்று செல்வாயோ? (என் மைந்தா) - “புதிய தன்மை கொண்டான்” என்று இல்லாமல் செல்வாயோ? (வானேறே) - மிகுந்த மேன்மை கொண்டவன் என்பதையும் மறந்து நீ செல்வாயோ? (இனி எங்குப் போகின்றதே) - அப்படியே நீ சென்றாலும், உன்னுடன் கலந்து நிற்பதால் “ஒரே பொருள்” என்று கூறத்தக்க நானும் உன்னுடன் வருவேன் அல்லாமல், நீ தனித்துப் போக இயலுமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 9)

4. என்னைப் புவியிலொரு பொருளாக்கி மருள் சுரந்த

முன்னைப் பழைவினை வேரறுத் தூழிமுதல்வனையே

பன்னப் பணித்த விராமானுசன் பரன்பாதமு மென்

சென்னித் தரிக்க வைத்தா னெனக்கேதும் சிதைவில்லையே

பொருள் - “இருள் தரு மா ஞாலம்” என்று கூறப்படும் இந்த உலகத்தில் ஒரு பொருட்டாகவே கருத இயலாதபடி நான் இருந்தேன். அப்படிப்பட்ட என்னை ப்ரஹ்மவித்துக்களில் உயர்ந்தவனாகவும், சிறந்த வஸ்து என்று அனைவரும் கூறும்படியாகவும் எம்பெருமானார் மாற்றினார். எனது அறியாமை காரணமாகப் பல காலமாகவும், இந்தப் பிறவியிலும் எண்ணற்ற பாவங்கள் சேர்ந்தன. அந்தக் கர்மவினைகளை முற்றிலுமாக வேருடன் அழித்தார். அனைத்துக் காலங்களிலும் நிலையாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே அனைவரும் உணர்ந்து கொண்டு வணங்கும்படியும், மற்ற தேவதைகளின் தொடர்பு நீங்கும்படியும் செய்தார். அனைவரும் விரும்பி அனுபவிக்கும்படியாக ஸ்ரீபாஷ்யமும் கீதாபாஷ்யமும் அருளிச்செய்த எம்பெருமானார், தனது தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை என் தலை மீது வைத்து அருளவும் செய்தார். இத்தனைக்கும் பிறகு என்னிடம் குறை என்பது என்ன இருக்கப் போகிறது?

அவதாரிகை - இப்படி மூன்று பாட்டளவும் தம்முடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைச் சொல்லினால் இது ஸ்வகதமாக வந்தது, அத்யந்த பாரதந்தர்யமான ஸ்வருபத்துக்குச் சேருமோ, பரகதமாக வந்ததேயாகிலும் அதுக்கு ப்ரச்யுதியில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் மூன்று பாசுரங்கள் வரை தம்முடைய நெஞ்சம் இராமநுசரிடம் கொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக அவருடைய திருவடிகளைப் பற்றியபடி இருந்ததை உரைத்தார். இவ்விதம் உரைப்பதைக் காணும்போது இந்த ஈடுபாடு என்பது இவருடைய நெஞ்சத்துக்குத் தானாகவே உண்டானது, இது எல்லை நிலமான அடியார்களுக்கு வசப்படுதல் அல்லது அவர்களால் ஈர்க்கப்படுதல் என்ற நிலையை விளக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம் (அல்லது ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் - ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்று, தான் ஆசார்யனைப் பற்றும் பற்று என்பதான இரண்டு நிலைகள் குறித்துக் கூறப்பட்டது; இவற்றில் இங்கு ஆசார்யனைத் தான் பற்றும் பற்றுதல் மட்டுமே இதுவரை கூறப்பட்டது; ஆசார்யன் தன்னைப் பற்றும் பற்றுதலே ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்பது கூறப்படவில்லையே என்று சந்தேகம் எழுவதாகவும் கொள்ளலாம்). இதற்கான விடையை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை) இத:பூர்வகாலத்திலே “ந நமேயம்” என்றிருந்தவென்னை. “அஸந்நேவ ஸபவதி” என்கிறபடியே ஒரு பொருளல்லாத வென்னை யென்றபடி. (புவியில்) இருந்தருமாளுலத்திலே. (ஒரு பொருளாக்கி) “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத சந்தமேனம் ததோ விது:” என்கிறபடியே ஒரு வஸ்துவாகப் பண்ணி. ப்ரஹ்மவித்துக்களிலே அத்விதீயனாகப் பண்ணி யென்றபடி. (மருள் சுரந்த முன்னைப் பழைவினை) “ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேசம் பாஜநம்” என்றும், “அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்த துக்கவர்ஷிணி” என்றும், “ஸம்ஸார மருகாந்தரே துர்வ்யாதி வ்யாக்ரபீஷணே விஷயக்ஷுத்ர குல்மாத்யே த்ருஷாபாதபசாலிநி” என்றும், “புத்ர தாரக்ருஹ சேஷத்ர ம்ருக த்ருஷணாம்பு புஷ்கலே க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தமிதஸ் தத” என்றும், “அஜஸ்ரம் ஜாத த்ருஷணார்த்தம் அவஸந்நாங்கமக்ஷமம் க்ஷீண சக்தி பலாரோக்யம் கேவலம் க்லேச ஸம்ச்யம்” என்றும், “அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த அநந்த க்ருத்ய கரண

க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூப நாநாவித அநந்த அபசாராந்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாத்யவித்யாகர்ம் வாஸநா ருசி ப்ரகர்தி ஸம்பந்தாத்மகமாயிருந்துள்ள புண்யபாப ரூபமான கர்மங்களை. (வேறுத்து) வேர் கிடந்தால் திரியட்டும் அங்குரித்து வளர்ந்து வருமென்று ஸமுலோந்முலநமாகச் சேதித்து.

விளக்கம் – (என்னை) - இப்போது உள்ள காலத்தைக் காட்டிலும் முன்பிருந்த காலகட்டங்களில் இராமாயணம் யுத்த காண்டம் - ந நமேயம் - நான் வணங்கமாட்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி இருந்த என்னை, தைத்திரீய உபநிஷத் - அஸந்நேவ ஸ பவதி - அஸத் என்பதான இல்லை என்ற பொருளாக மாறுகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப “இவன் ஒரு பொருள்” என்று கூறுவதற்குத் தகுதியற்றுக் கிடந்த என்னை. (புவியில்) - அறியாமை என்னும் இருள் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தில். (ஒரு பொருளாக்கி) - தைத்திரீய உபநிஷத் - அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத சந்தமேனம் ததோ விது: - ப்ரஹ்மம் உண்டு என்பவன் “இருக்கின்ற பொருள்” என்று கூறலாம்படி ஆகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப “இவன் ஒரு பொருள்” என்று என்னை மாற்றி. ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களில் இவன் போன்று வேறு ஒருவன் இல்லை என்று அனைவரும் புகழும்படி என்னை மாற்றி. (மருள் சுரந்த முன்னைப் பழைவினை) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (4) - ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் அநந்த க்லேசம் பாஜநம் - எண்ணற்ற துக்கங்களுக்குப் பிறப்பிடமாகவும், மிகவும் கொடியதாகவும் உள்ள ஸம்ஸார என்ற ஸமுத்திரத்தை - என்றும், ஸ்தோத்ர ரத்னம் (49) - அவிவேக கந அந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்த துக்கவர்ஷிணி - விவேகம் அற்ற காரணத்தால் மேகங்களால் இருண்ட திசைகள் கொண்டதும், இடைவிடாமல் துக்கங்களை மழை போன்று பொழிவதும் ஆகிய ஸம்ஸாரம் - என்றும், தேவராஜ அஷ்டகம் (4, 5, 6) - ஸம்ஸார மருகாந்தரே துர்வ்யாதி வ்யாக்ரபீஷணே விஷயக்ஷுத்ர குல்மாயே த்ருஷாபாதபசாலிநி; புத்ர தாரக்ருஹ சேஷத்ர ம்ருக த்ருஷ்ணாம்பு புஷ்கலே க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தமிதஸ் தத; அஜஸ்ரம் ஜாத த்ருஷ்ணார்த்தம் அவஸந்நாங்கமக்ஷமம் க்ஷீண சக்தி பலாரோக்யம் கேவலம் க்லேச ஸம்சரயம் - கொடிய நோய்களாகிற புலிகளால் பயங்கரமாகவும், உலகவிஷயங்கள் என்னும் சிறு புதர்கள் நிறைந்ததாகவும், ஆசையாகிற அடர்ந்த மரங்கள் நிறைந்ததாகவும், புத்திரர்கள்

மனைவி வீடு நிலம் என்பதான கானல் நிரம்பியதாகவும் உள்ள ஸம்ஸாரம் என்னும் காட்டில், நல்லது கெட்டது அறியும் பகுத்தறிவு இன்றித் திரிபவனாயும், எப்போதும் தாமக் எடுத்தவனாகவும், உடல் இளைத்தவனாகவும், சாமர்த்தியம் அற்றவனாகவும், சக்தி-பலம்-ஆரோக்யம் இல்லாதவனாகவும், துன்பங்கள் மட்டுமே நிறைந்தவனாகவும் - என்றும், சரணாகதிகத்யம் (சூர்ணை-10) - அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த அநந்த க்ருத்ய கரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசர அஸஹ்யாபசார ரூப நாநாவித அநந்த அபசாராந் - எல்லையற்ற காலங்களாகச் செய்து வரும் கர்மங்கள், அவை அளவற்றவை, சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தல், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமல் விடுதல், ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துச் செய்யும் குற்றங்கள், அவனடியார்கள் குறித்துச் செய்யப்படும் குற்றங்கள், எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் இந்த இரண்டு விஷயங்களிலும் குற்றம் இழைத்தல், இப்படியாகச் செய்யப்படும் பலவிதமான குற்றங்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடி, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அறியாமை என்பதால் உண்டாகும் கர்மவாஸனைகளின் காரணமாகத் தீயகர்மங்களில் ஈடுபாடு உண்டாகி இந்த ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு காரணமாகச் செய்தபடி உள்ள புண்ணியபாவ கர்மங்களை. (வேறுத்து) - வேர் இருந்தால் செடிகொடிகள் மீண்டும் முளைப்பது போன்று, இவையும் வளர்ந்துவிடும் என்றுள்ள காரணத்தால் இவை அனைத்தையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்து.

வ்யாக்யானம் - (ஊழி முதல்வனையே) காலோபலக்ஷிதமான ஸர்வகார்யவர்க்கத்துக்கும் ப்ரதாந காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனை. “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றும், “புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸநையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநருடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்க ளெல்லாவற்றையும் விடுவித்து, “காரணந்து த்யேய:” என்கிறவனை. (முதல்வனையே) என்கிற ஏவகாரத்தாலே, “மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ; மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே; தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே; மாமேகமேவ சரணமாத்மானம் ஸர்வ தேஹிநாம் யாஹிபர்யாத்ம சாவேந” என்கிறபடியே அந்யயோக வ்யவச்சேதம் பண்ணினபடி.

விளக்கம் - (ஊழி முதல்வனையே) - காலத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் அனைத்துவிதமான கார்யங்களான செயல்பாடுகளுக்கும் மூலகாரணமாக உள்ளவனாகிய ஸர்வேச்வரனை. கீதையில் (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்துவிதமான உபாயங்களையும் விடுத்து என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக, நான் உன்னை அனைத்து புண்யபாவங்களிலிருந்தும் விடுவித்து மோக்ஷம் அளிப்பேன் - என்றும், முமுக்ஷுப்படி (116) - புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸநையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சேதனர்கள் அடையும் புண்யபாவங்கள் அனைத்திலிருந்து விடுவித்து, அதர்வசிகையில் - காரணந்து த்யேய: - காரணவஸ்துவே தியானிக்கத்தக்கது - என்று கூறுவது போன்று உள்ளவனை. (முதல்வனையே) - இங்கு “அவன் மட்டுமே முதல்வன்” என்று தொனிக்கும் ஏவகாரம் காண்க. இதனால் உரைப்பது என்ன? கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னிடம் மட்டுமே சரணம் அடைவாய் - என்றும், கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - யார் என்னை மட்டுமே புகலிடமாகக் கொள்கிறார்களோ - என்றும், கீதை (15-4) - தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே - ஆதிபுருஷனாகிய நாராயணனை மட்டுமே சரணம் அடைகிறேன் - என்றும், ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-12-15) - மாமேகமேவ சரணமாத்மானம் ஸர்வதேஹிநாம் யாஹிபர்யாதம் சாவேந - நானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளேன், என்னைச் சரணம் புகுந்தால் அனைத்து பயங்களும் நீங்கப்பெறுவாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் தள்ளி.

வ்யாக்யானம் - (பன்னப்பணித்த) ஸர்வரும் விரும்பி விவேகித்தநுபவிக்கும்படி ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யமுகேந அருளிச்செய்த ஸர்வோத்கர்ஷ்டரான. பன்னுதல் - விவேகித்தல். (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். “ஸதாசார்ய மூலோ மந்த்ர ரத்ன:” என்று த்வயோபநிஷத்திலும், “யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:” என்று மஹாபாரதத்திலும், “தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷீ” என்று வேதாந்தாசார்யராலும், “நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே ஜலாத பேதம் கமலம் ஸோஷயதி ரவிர்ந போஷயதி” என்று வரதாசார்யராலும், “பகவத் வந்தனம் ஸ்வாத்யம் குரு வந்தன பூர்வகம்” என்று

அபியுக்தோக்தியாலும் அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே சொன்ன கட்டளையாலே, தம்மை ஸகல ஜகத்காரணபூதனான எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆச்ரயிப்பித்த வெம்பெருமானார்.

விளக்கம் - (பன்னப்பணித்த) - அனைவரும் விரும்பி, நன்மை எது தீமை எது என்று உணர்ந்து அனுபவிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஷ்யம் மற்றும் கீதாபாஷ்யம் மூலமாக உயர்ந்த உபதேசத்தை அருளிச்செய்த. பன்னுதல் - நன்மை தீமை அறியக்கூடிய விவேகம். (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். த்வயோபநிஷத் - ஸதாசார்ய மூலோ மந்த்ரரத்ன: - என்றும், மஹாபாரதத்தில் - யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: - பரம்பொருளையே உபதேசிப்பதால் குரு அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் - என்றும், ந்யாஸதிலகத்தில் வேதாந்ததேசிகள் (24) - தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகா தேசகாங்க்ஷீ - ஸ்ரீரங்கநாதன் ஒரு மனிதனுடைய ஆசார்யனின் கட்டளையை எதிர்பார்த்தே தனது இடத்தை அளிக்கிறான் - என்றும், வரதாசார்யரால் - நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே ஜலாத பேதம் கமலம் ஸோஷயதி ரவிர்ந போஷயதி - எந்த ஒரு தாமரையை சூரியன் வளர்கிறதோ அதே தாமரையை அது தண்ணீரை விட்டு அகன்றால் சுட்டெரித்துவிடுகிறது; அதே போன்று ஆசார்யனைவிட்டு அகல்பவனுக்கு நாராயணன் தானே துர்புத்தியை அளிக்கிறான் - என்றும், பகவத் வந்தனம் ஸ்வாத்யம் குரு வந்தன பூர்வகம் - ஆசார்ய ஸேவையை முன்னிட்டு பகவானை சேவிப்பது இன்பமாகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை அனைத்து உலகங்களுக்கும் காரணமான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பித்த எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் - (பரன் பாதமுமென் சென்னித் தரிக்க) ஸர்வோத்க்ரஷ்டரான வெம்பெருமானார் என்னுடைய சிரஸ்ஸிலே தரிக்கும்படி தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்தை, “குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம” என்று இவ்விஷயத்திலே பரத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணினவராகையாலே (பரன்பாதம்) என்கிறார். அன்றிக்கே, (பரன்பாதமுமென் சென்னித் தரிக்க) ஸர்வஸ்மாத்த்பரனுடைய ஸ்ரீபாதத்தை நான் சிரஸ்ஸாலே தரிக்கும்படி யென்னவுமாம். (வைத்தான்) நிர்ஹேதுகமாக பரகதஸ்வீகாரமாய்த்தானே வைத்தான். இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றை நான் பெறும்படி உபகரித்தானென்றபடி. “எம்மாவீட்டுத் திறமுஞ்செப்பம் நின்,

செம்மா பாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லைக், கைம்மா துன்பங் கடிந்த பிரானே, அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே” என்று மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற நம்மாழ்வாரும் ப்ரதமபர்வத்திலே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (பரன் பாதமுமென் சென்னித் தரிக்க) - அனைத்தையும் காட்டில் மிகவும் உயர்ந்த எம்பெருமானார் என்னுடைய தலையில் நான் எப்போது வைத்திருக்கும் விதத்தில் தனது திருவடிகளை. அத்வதாரகோபநிஷத் - குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம - குருவே பரப்ரஹ்மம் - என்று இந்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனைப் போன்று ஈடுபாடும் புத்தியும் கொண்டவர் என்பதால் “பரன் பாதம்” என்கிறார். அல்லது அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை நான் எனது தலையில் தரிக்கும்படிச் செய்தவர் என்றும் கூறலாம். (வைத்தவன்) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இந்தச் செயலை தானே செய்தார். இவ்விதம் எனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதான ஒரு பேற்றை நான் அடையும்படி உபகாரம் செய்தார். திருவாய்மொழி (2-9) - எம்மாவீட்டுத் திறமுஞ்செப்பம் நின், செம்மா பாதபற்புத் தலை சேர்த்தொல்லைக், கைம்மா துன்பங் கடிந்த பிரானே, அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே - என்று மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார் முதல் பத்தில் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இப்படியான பின்பு, (எனக்கேதும் சிதைவில்லையே) “குருநாயேபிமன்யேத” என்கிறபடியே பரகத ஸ்வீகார பாத்ரபூதனான வெனக்கு ஏதேனுமொரு ஹாநியுண்டோ. சிதைவு - அழிவு. “யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மின் ந த்ருச்யேநாத்மயே, அநிருக்தே, அநிலயனே அபயம் ப்ரதிஷ்ட்டாம் விந்ததேத ஸோபயம் கதோ பவதி யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மின்னுதரமந்தரம் குருதே அத தஸ்ய பயம் பவதி”, “யேதம் ஹவாவ நதபதி, கிமஹம் சாது நாகரவம், கிமஹம் பாப மகரவமிதி” என்று வேதபுருஷன் சொன்னானிறே. (சிதைவில்லையே) ஆகையாலே எனக்கொரு குறையுமில்லை யென்கிறார். இவர் அடியே பிடித்து பாட்டுக்கள் தோறும், “சரணாரவிந்தம்” என்றும், “கமலப்பதங்கள்” என்றும், “பாதம், அடி” என்றும் இடைவிடாதே வாய்விட்டுப் புலம்புகிறார். மோருள்ளதனையும் சோறேயோ, ஆகிலும் இவர் தம்முடைய காதலிருக்கும்படி ஒருக்காற் சொன்னத்தை ஒன்பதின் கால் சொல்லிக் கொண்டு போந்தாரென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆன பின்னர், (எனக்கேதும் சிதைவில்லையே) - குருநாயேபிமன்யேத - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனும் ஆசார்யனும் ஏற்றுக் கொண்ட எனக்கு ஏதும் தாழ்வு உண்டாகுமோ? சிதைவு என்றால் அழிவு. தைத்திரீய உபநிஷத் - யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மின் ந த்ருச்யேநாத்மயே, அநிருக்தே, அநிலயனே அபயம் ப்ரதிஷ்ட்டாம் விந்ததேத ஸோபயம் கதோ பவதி யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மின்னுதரமந்தரம் குருதே அத தஸ்ய பயம் பவதி - ஒருவிதமான ஐயமும் இல்லாமல், பரிபூர்ண ச்ரத்தையுடன், ப்ரஹ்மத்தை நம்பியவர்களுக்கு தவறாமல் முக்தி கிடைக்கும். சந்தேகப்படுபவர்களுக்கும், போலி பாகவதர்களுக்கும் மோசடி கிடைக்காது - என்று கூறுவது காண்க. (சிதைவில்லையே) - ஆகவே எனக்கு ஏதும் குறைபாடு இல்லை என்கிறார். இவர் எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை மட்டுமே எப்போதும் பற்றியவராக பல இடங்களிலும் - சரணாரவிந்தம், கமலபதங்கள், பாதம், அடி என்று பலவாறு கூறிப் புலம்புகிறார். இவர் எம்பெருமானார் மீது கொண்டுள்ள அளவு கடந்த சினேகம் காரணமாக ஒருமுறை உரைத்ததையே ஒன்பது முறை உரைக்கிறார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்